

พิ ม ภั ค์ า
สำนักพิมพ์

บุหลันยาตรา

ชญาณ์พิภพ

“มนุษย์เอ๋ย...บาปในใจของเจ้าคืออะไร”

มนุश्यเอย...บาปในใจของเจ้าคืออะไร

My Church offers no absolutes

โบสถ์ของข้าไร้การชำระบาป

She tells me, 'Worship in the bedroom.'

คนรักของข้าบอกให้บูชากันและกันในห้องนอน

The only heaven I'll be sent to

สรวงสวรรค์แห่งเดียวที่ข้าจะได้ไป

Is when I'm alone with you-

คือช่วงเวลาที่ข้าได้อยู่กับเจ้า

I was born sick,

ข้าเกิดมาพร้อมบาปกำเนิด

But I love it

แต่ข้ารักบาปนี้ยิ่งนัก

Command me to be well

มีเพียงเจ้าบัญญัติให้ข้าเยี่ยงยาจากบาปนี้ได้

Amen. Amen. Amen. Amen.

อาเมน อาเมน อาเมน อาเมน

Take me to church

พาข้าไปยังวิหารของเรา

I'll worship like a dog at the shrine of your lies

ข้าจะบูชาเหมือนสุนัขแสนสัตย์ซื่อหน้าแท่นบวงสรวงแห่งคำลวง

I'll tell you my sins and you can sharpen your knife

ข้าจะสารภาพบาปอันมัวหมองเพื่อที่เจ้าจะได้ลับมีดให้คม

Offer me that deathless death

จ้วงแทงเพื่อมอบความตายอันเป็นนิรันดร์ให้ข้า

Good God, let me give you my life^๑

เจ้าคือพระเจ้าของข้า โปรดให้ข้ามอบชีวิตแด่เจ้าเถิด

แสงไฟสีส้มสลัวรางของท้องถนนยามราตรีดูหม่นหมองลงไปอีกเมื่อต้องเปล่งแสงผ่าสายฝนที่กระหน่ำลงมาไม่ขาดสายตั้งแต่ช่วงเย็น พื้นผิวถนนของกรุงเทพมหานครฉาบไปด้วยน้ำจนชุ่มฉ่ำ ม่านฝนหนาหนักทำให้ทัศนวิสัยในการขับเคลื่อนรถยนต์ไม่สู้ดีนัก การจราจรในย่านใจกลางเมืองกลางนครหลวงจึงติดขัดนานนับชั่วโมง แม้เวลาจะล่วงเลยจนเกือบสองทุ่มแล้วรถยนต์นับร้อยคันก็ยังต่อแถวเป็นขบวนยาวเหยียดอยู่บนถนนสาทรโดยไม่ขยับเขยื้อนสักนิด เมื่อเม็ดฝนเริ่มซาลง ผู้ใช้บริการรถโดยสารสาธารณะส่วนหนึ่งจึงตัดสินใจลงเดินเท้าดีกว่าติดแหงกอยู่ในห้องโดยสารสี่เหลี่ยมที่แออัดไปด้วยคนแปลกหน้า

สาวน้อยเจ้าของร่างบอบบางในชุดกระโปรงติดกันสีชมพูอ่อนเดินออกมายืนหน้าโบสถ์แม่พระกุหลาบทิพย์อยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะทางร่วมสี่ทางขึ้นกันฝนซำๆ ดวงหน้าเล็กเรียวแหงนมองดวงจันทร์ที่ถูกเมฆบดบังรัศมีจนเกือบจะกลายเป็นสีเทาอย่างที่ชอบทำเป็นประจำ แล้วก้าวเดินไปตามทางเท้า

^๑ เพลง "Take Me to Church" (2013) แต่งเนื้อร้อง ทำนอง และขับร้องโดย Hozier นักร้องชาวไอร์แลนด์

ที่มันน้ำเง็นอย่างไม่แรงร้อน แม่ท้องฟ้ามีดมัวและบรรยากาศอึมครึมรอบกายไม่มีใครน่าอภิรมย์สำหรับการเดินเล่นชมวิวิททัศน์นัก แต่เธอเติบโตมาในย่านนี้ คั่นเคยกับถนนหนทางและตรอกซอกซอยต่างๆ เป็นอย่างดี จึงไม่กลัวที่จะเดินเตร่ตามลำพังแต่อย่างใด

เธอชอบถนนสายนี้...

ถึงรถจะติด เป็นย่านเศรษฐกิจที่แสนวุ่นวาย ผู้คนขวักไขว่มากมายชวนปวดหัว แต่การได้อยู่ท่ามกลางฝูงชนช่วยทอนความอ้างว้างลึกๆ ในหัวใจไปได้บ้างเหมือนกัน

เพี้ยง!

“จะหนีไปไหน ไ้อั้วเรอัย!”

เสียงตะโกนที่ดังออกมาจากบ้านในตรอกข้างโบสถ์ทำให้เท้าเล็กในรองเท้าคัทชูต้องชะงัก เงาของตัวอะไรบางอย่างกระโจนหนีจากกำแพงรั้วไปชนกับถังขยะตั้งโครมก่อนจะกลิ้งไปนอนกองอยู่ท่ามกลางกองขยะพลาสติกสีดำใบโตที่วางระเกะระกะอยู่ด้านหลัง เงาร่างนั้นดันพรวดจนถุงบางส่วนฉีกขาดและกระเด็นกระดอนไปคนละทิศละทาง เสียงซู่คำรามสลับกับเสียงร้องครวญครางดังเป็นระยะ ก่อนจะค่อยๆ เบาลงจนเหลือเพียงเสียงครางแผ่วๆ

ไ่ว่ทำความคิด หญิงสาวรีบสาวเท้าตรงไปยังกองขยะ เธอดึงถุงเหล่านั้นออกจนเห็นเจ้าของร่างนอนคู้ตัวหอบหายใจรวนอย่างน่าสงสารอยู่บนกองขยะชิ้นๆ

“โถ เจ้าเหมียว”

มือเล็กๆ เอื้อมไปแตะแมวที่ตัวใหญ่กว่าปกติที่เธอเคยเห็นหลายเท่าอย่างนุ่มนวล แต่เจ้าสัตว์จอมพยศกลับตัวตกรงเล็บข่วนหลังมือขาวจนได้แผลเลือดซึมแล้วแยกเขี้ยวขู่ฟ่อ หญิงสาวนินหน้า ทว่าเรียวปากบางเฉียบยังคงแหย่ยิ้มอย่างนุ่มนวล เธอกวาดตามองร่างใหญ่โตที่ปกคลุมด้วยขนหนานุ่มลายเสือแล้วอดเวทนาไม่ได้ ดูเหมือนเจ้าแมวยักษ์จะถูกทุบตีทำร้ายจนได้รับบาดเจ็บหนัก บนเท้าหน้าถูกคนใจร้ายนาบของร้อนๆ จนเป็นรอย

ไหม้หว่งใหญ่ดูน่าสะพรึง

“ใจเย็นๆ นะจ๊ะ” หญิงสาวยื่นมือออกไปอีกครึ่งอย่างไม่เกรงกลัวคม เขี้ยวยาวโง้งของสัตว์ร้ายที่กำลังบาดเจ็บแม้แต่เนื้ด

นัยน์ตาสีอำพันทองเปล่งแสงวาววามในความมืดขณะมองมือที่ยื่นมา ไกลอย่างไม่ไว้ใจพร้อมส่งเสียงขู่เบาๆ ในลำคออย่างอ่อนแรง จวบจนปลาย นิ้วเรียวยาวเล็กและลงที่ปลายคางอย่างอ่อนโยน เสียงคำรามจึงเงียบลงและ เปลี่ยนเป็นเสียงครางแผ่วๆ แทน

“ไม่เป็นไรแล้วนะจ๊ะ”

แมวลายเสือตัวเื่องซบหน้าลงกับฝ่ามือนุ่ม มันยอมศิโรราบต่อสัมผัส อ่อนอบอุ่นและอ่อนโยน นัยน์ตารูปจันทร์เสี้ยวเปิดปรือ มองใบหน้าที่ฉาบไป ด้วยรอยยิ้มหวานละมุนราวตกอยู่ในห้วงภวังค์ ล่อนผมหยักศกที่ล้อมกรอบ ดวงหน้ากระจ่างใส่นั้นมองดูคล้ายห้องฟ้ายามราตรีที่โอบล้อมดวงจันทร์ที่ ทอประกายนุ่มนวลเพื่อปลอบประโลมสรรพชีวิตผู้กำลังร่ำไห้ด้วยความทุกข์

“ไม่ต้องกลัวนะ ต่อจากนี้ไปฉันจะดูแลตัวเอง เราจะอยู่ด้วยกัน...”

ตลอดไป...

หญิงสาวชะงักเมื่อแว่วเสียงกระซิบลึกลับที่ต่อประโยคให้เสร็จสรรพ ลอยมากับสายฝน เธอก็มุ่งลบประสานสายตากับแมวตรงหน้า แล้วคลี่ยิ้ม หวานจับใจเมื่อเห็นว่ามันดูได้ใบหน้าที่กับฝ่ามือของเธอคล้ายตอบรับประโยค ก่อนหน้านั้น เธอซ่อนร่างหนักอึ้งที่อ่อนปวกเปียกของมันขึ้นมากอดเอาไว้แนบ ออก จากนั้นก็ออกเดินไปตามถนนที่มีสายฝนพรำโดยไม่รู้แม้แต่เหนื่อยว่า...

วงล้อแห่งชะตากรรมเริ่มหมุนแล้ว...

ปฐมบทแห่งบาป

“อลัน!”

เสียงตะโกนดังกึกก้องเรียกให้ร่างสูงใหญ่ที่ซุ่มซ่อนไปด้วยคราบโลหิตสีแดงฉานชะงักฝีเท้า และหยุดยืนนิ่งอยู่กลางสี่แยกไฟแดง ท่ามกลางสายตาคู่หวาดผวาของผู้คนที่สัญจรไปมาทั้งที่เดินเท้าและกำลังโดยสารรถหลากหลายประเภท

อลัน..อย่างนั้นหรือ...คຸ້ນๆ เหมือนเป็นชื่อของเขา...

เดี๋ยวก่อน...ไม่สิ! ไม่ใช่ชื่อนั้น...เขาชื่อ...

“อลัน!”

เสียงตะโกนที่ดังขึ้นเป็นคำรบสองกระชากชายหนุ่มจากห้วงภวังค์ที่จมดิ่งราวกำลังหลับใหลอยู่ในม่านหมอกแทบจะในบัดดล เขากะพริบตาถี่ๆ เพื่อไล่ความรู้สึกมึนตื้อที่ครอบงำสมองออกไปช้าๆ ขณะจ้องมองผู้ขายตัวโตที่กึ่งเดินกึ่งวิ่งข้ามถนนตรงมาทางเขาด้วยสีหน้าร้อร่น เขาจำใบหน้าคมคายแล่แดดที่มีไทรหนวดสีเขียวจางๆ ประดับอยู่ตามแนวกรามได้รูปนั้นได้ตั้งแต่ในวินาทีแรกที่เขาเห็น

คนคนนี้...พี่ชาย...ของเรา...

“ระ...ราม...”

น้ำเสียงแหบพร่าประหนึ่งเสียงครางของสัตว์ที่ได้รับบาดเจ็บหลุดออกมาจากลำคอหนา พร้อมกับเจ้าของชื่อซ็อนฝ่ามือใหญ่โตทั้งสองข้างประคองใบหน้ากรครึมไปด้วยหมวดเคราของเขาเอาไว้ด้วยท่าทางตื่นเต้นระคนตื่นตกใจ นัยน์ตาสีบรันดิเต็นระริกและเอ๋อคลอไปด้วยน้ำตาอย่างที่คุณมองไม่เคยเห็นมาก่อน

“แหกหายไปไหนมา พ่อกับฉันตามหาแกไปทั่ว” รามพูดละล่ำละลักแทบไม่เป็นภาษา กวาดตามองไปทั่วใบหน้าและเนื้อตัวของน้องชายต่างมารดา “นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ทำไมแกถึงได้อยู่ในสภาพแบบนี้...”

“สภาพแบบนี้...” อลันหวนคำท้ายประโยคพลางหลุบดวงตาอันเลื่อนลอยลงมองมือทั้งสองข้าง ก่อนที่จะต้องมิกตากว้างด้วยความตกใจ รู้สึกเหมือนถูกปลุกด้วยการสาดน้ำเย็นจัดเข้าที่หน้าโครมใหญ่เมื่อเห็นว่ามีมือข้างหนึ่งเปรอะเปื้อนไปด้วยคราบเลือดเหนียวหนืด ส่วนอีกข้างนั้นกำมีดสปาต้าเล่มซึ่งเอาไว้แน่น ตามรอยหยักฟันเลื่อยของใบมีดยังมีเศษเนื้อผสมลิ่มเลือดติดอยู่เกรอกรัง มีหน้าซำเลื้อผ้าและผิวหนังของเขายังถูกย้อมจนแดงจางดูปีศาจร้ายที่ผุดขึ้นมาจากทะเลเลือดในพระคัมภีร์ไม่มีผิด “นี่...นี่มันอะไร...”

หัวสมองของชายหนุ่มเต้นตุบๆ ราวจะแตกออกเป็นเสี่ยงๆ เขารู้สึกเหมือนเลือดในกายทุกหยาดหยดและจุดเยือกแข็งจนเย็นเฉียบ อวัยวะต่างๆ ในร่างกายพร้อมใจกันหยุดทำงานไปเสียเฉยๆ ไม่แม้แต่จะพยายามสูดอากาศเข้าไปในปอดเพื่อต่อลมหายใจให้แกชีวิตด้วยซ้ำ มีอหนาที่เต็มไปด้วยคราบโลหิตปล่อยมีดลงสู่พื้น นำประหลาดนักที่เสียงโลหะกระทบกับพื้นคอนกรีตนั้นดังกึกก้องอยู่ในโสตประสาทของเขาชัดเจนเหมือนมีใครเร่งเสียงลำโพงดังๆ ใส่หูอย่างไรวางนั้น อลันยกมือขึ้นตะปบหูแล้วคำรามด้วยน้ำเสียงน่าสะพรึงคล้ายสัตว์ป่าเสียงจนผู้คนจะเริ่มเกาะกลุ่มมุงดูเหตุการณ์รอบ

ด้านพากันแตกฮือวิ่งหนีกันจ้าละหวั่น มีเพียงบางส่วนเท่านั้นที่ยังคงปักหลัก
แอบดู ‘คนบ้า’ อาละวาดไม่ยอมไปไหน

“อลัน ตั้งสติหน่อย!”

รามตบแก้มที่เต็มไปด้วยหนวดเครารกครีมน์ของอลันเพื่อเรียกสติ แต่
ดูเหมือนจะไม่ได้ผล น้องชายของเขายังคงครวญครางราวกำลังได้รับความ
เจ็บปวดทรมานเหลือคณนา ร่างสูงใหญ่ซึ่งสวมเสื้อยืดที่ครึ่งหนึ่งน่าจะเป็น
สีขาวที่บัดนี้ย้อมไปด้วยสีเลือดชั้นคล้ำล้นสะท้อนดังลูกนกที่ถูกโยนลงไปใน
ธารน้ำแข็ง

“ราม...หยุดมันที...ได้โปรด...”

อลันคราง วินาทีนั้นเป็นวินาทีแรกที่เขาารู้สึกว่าอวัยวะต่างๆ เริ่มกลับ
มาทำงานอีกครั้ง แต่ไม่ใช่ในแบบที่คุ้นเคย พลังงานบางอย่างที่ไหลเวียนไป
ทั่วร่างกายกระตุ้นทุกอณูเนื้อให้ตื่นตัวและไวต่อการกระตุ้นเร้าจากรอบด้านเกิน
กว่าระดับปกตินับร้อยเท่า สรรพสิ่งเฝืออื้ออึงโดยรอบ ทั้งเสียงเตล เสียง
เครื่องยนต์ และเสียงของผู้คนนั้น นอกจากจะแจ่มชัดเหมือนฟังจากลำโพง
ระดับไฮเอนด์แล้ว เขายังจำแนกแยกแยะเสียงพวกนั้นออกจากกันได้อย่าง
น่าขนลุก แม้แต่เสียงที่เบาที่สุดของแมลงวันที่บินผ่านหน้าก็ยังได้ยิน สาบาน
ได้เลยว่าเขาได้ยินเสียงปีกบางใสของมันสีกันแผ่วๆ ขณะกระพือขึ้นลง
ด้วยซ้ำ!

“อลัน...ตา...ตาของแก...”

รามละมือจากใบหน้าที่กำลังเงยขึ้นมองเขาช้าๆ โดยอัตโนมัติ แม้จะ
มีหนวดเคราและเส้นผมยาวรุงรังปรกหน้าปรกตาเช่นนี้ ชายหนุ่มก็จำได้ใน
ทันทีที่เห็นว่าคนตรงหน้าก็คือน้องชายของตนเองแน่ๆ แต่นัยน์ตาที่ประดับ
อยู่บนใบหน้า...ไม่ใช่คู่เดียวกับที่เขาเคยเห็นจนชินตา...นอกจากจะเปลี่ยน
ไปเป็นสีอำพันทองในเฉดที่อ่อนที่สุด ไม่ใช่สีน้ำตาลเข้มของคาราเมลไหม้
เช่นเดิมแล้ว ที่กึ่งกลางนัยน์ตาดำยังเป็นขีดเส้นเดียวคล้ายกับนัยน์ตาของ
สัตว์ตระกูลเสือหรือแมวอีกด้วย!

อลันรับรู้ได้ถึงความกลัวที่เด่นชัดอยู่ในเส้นเลือดของอีกฝ่าย เขาได้ยินจังหวะของหัวใจที่เต้นร่วสานกับลมหายใจที่สะดุดขาดห้วงชัดเจนเหลือเชื่อ...เหลือเชื่อมากเสียจนกายใหญ่โตต้องสะท้านไหวด้วยความหวาดกลัว เหงื่อกาฬเม็ดโตผุดพวยขึ้นตามแนวไธรมจนเปียกแฉะไปหมด

นี่มัน...เกิดอะไรขึ้นกับเขากันแน่ เขายังเฝ้าค้างจางงานปาร์ตี้ฉลองวันเกิดเมื่อคืนอย่างนั้นหรือ...

ภาพความทรงจำสุดท้ายที่ไหลผ่านเข้ามาในห้วงความคิดคือ ภาพเรือนกายกึ่งเปลือยเปล่าของหญิงสาวสองหรือสามคนบิดเร่ไปตามจังหวะการรูดไล้ของฝ่ามือเขาอยู่ในมุมมืดสลัวที่โหล่งลักแห่ง พวกเธอส่งเสียงหัวเราะคิกคักสลับกับเสียงครวญครางร้องขอบทพิศวาสวาทวามอย่างไรร่าเริง

เจ้า...ชอบนางเมวยั่วสวาทอย่างนั้นหรือ...

เสียงแหบเครือที่พุ่งผ่านเข้ามาในสมองอย่างฉับพลันนั้นทำเอาร่างใหญ่โตของอลันไหวเยือก เสียงลึกลับที่ทำให้ขนอ่อนทุกเส้นบนร่างกายลุกชันด้วยความหวาดกลัว เขาจำไม่ได้ว่าเคยได้ยินประโยคนั้นจากที่ไหนไม่รู้ด้วยซ้ำว่าใครพูด รู้เพียง...เขาจะต้องวิ่งหนีเจ้าของเสียงอย่างสุดชีวิตก่อนที่...

นั่นสิ ก่อนที่จะอะไร...เขาจำไม่ได้

"มัวทำอะไรอยู่วะไอ้ราม ทั้งตำรวจทั้งนักข่าวแห่กันมาเต็มไปหมดแล้ว!"

อรุณในชุดเสื้อเชิ้ตลำลองแขนสั้นสีครีมและกางเกงผ้าสีดำนั่งข้ามถนนจากอีกฟาก ตรงมาหาสองพี่น้องที่ยืนทำท่าทางแปลกๆ อยู่บนถนนนานอลันมองใบหน้าหล่อคมของชายหนุ่มชาวอินเดียนผู้มาใหม่อย่างงุนงง

เขาจำได้...ไอ้หมอนี่คือ อรุณ คาปूर...เพื่อนสนิทตั้งแต่เด็กของราม แต่เป็นไม้เบื่อไม้เมากับเขามาแต่ไหนแต่ไร ไม่นึกว่าคนที่ออกตัวว่าเกลียดเขาเป็นนักเป็นหนาจะทำท่าเหมือนดีใจเหลือเกินที่ได้พบเขาอย่างที่เขาเห็นอยู่

นี้เลย

“นั่นไง ยังไม่ทันขาดคำก็มากันแล้ว ยุงฉิบ!”

อรุณสภ ชณะที่อลันมองไปยังกลุ่มเจ้าหน้าที่ตำรวจพร้อมอาวุธครบมือและเหล่าสื่อมวลชนหลายต่อหลายแขนงด้วยความรู้สึกสับสนจับต้นชนปลายไม่ถูก ทั้งสื่อโทรทัศน์และสื่อสิ่งพิมพ์ก็รู้เข้ามาล้อมสี่แยกไฟแดงแห่งนี้เอาไว้แทบทุกด้าน

“นี่...มันเรื่องอะไรกัน...” อลันมองใบหน้าตื่นตะลึงของพี่ชายกับอรุณสลับกันไปมา

“เรื่องนั้นฉันก็อยากจะถามแกเหมือนกัน...” อรุณหน้าเครียด นัยน์ตาลิ้นลิ้นวาววับมองไปยังปากกระบอกปืนนับสิบที่จ่อมายังพวกตน “แต่คงต้องหลังจากเคลียร์กับตำรวจให้แกก่อน”

“เคลียร์ให้ฉัน? เคลียร์ทำไม” เขาก็ลงมือตรวจสอบเลือดบนมือของตนเองแล้วให้รู้สึกสังหรณ์ใจแปลกๆ

“ก็เคลียร์ข้อหาฆาตกรรมไง” รมตอบเสียงแผ่ว

“หา!”

“อลัน แกกำลังจะถูกจับข้อหาฆ่าข่มขืน”

“เป็นไปได้...”

อลันควางเสียงโหย ศีรษะปวดแปลบจนแทบยืนไม่อยู่ ภาพร่างเปลือยเปล่าที่ชุ่มโชกไปด้วยเลือดปรากฏขึ้นในหัวความคิดสลับกับภาพมือสีกลับที่พยายามครอบงำกระสอบลงบนตัวเขา วนหนึ่งในความทรงจำเสมือนจริงที่ขาดๆ หายๆ อยู่ในสมอง ชายหนุ่มยังรู้สึกได้ถึงสัมผัสสากระคายของผ้าเนื้อหยาบที่ติดอยู่บนผิวหนัง กลิ่นอับชื้นของมันทำเอาเขาคลิ้นไส้จนแทบจะขย้อนทุกอย่างที่อยู่ในท้องออกมาจนหมด เขาจำได้รางๆ ว่าตนเองทั้งคืนนอนและจิกกรงเล็บข่วนกระสอบนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าขณะที่มันค่อยๆ ถูกยกขึ้นสูงและแกว่งไกวอยู่ในอากาศก่อนที่จะกระแทกเข้ากับอะไรบางอย่างที่ทั้งแข็งและตะปุ่มตะป่ำ